

"bris"

30”

När barn berättar finns det hopp. Hur hemsk och jävlig situationen än är.

För det är där förändringen börjar, det är i berättandet som vändpunkten bor.

Vi vill dramatisera just det ögonblicket, just det där andetaget när barnet fattar mod och berättar.

Vår film är osentimental i sitt tilltal.

Det finns en poäng i att berättandet inte är förskönande som en livsstilskampanj kan vara utan att vi är raka och autentiska. Att vi liksom Greta Thunberg när hon talar om klimatfrågan, inte ska vara rädda för det allvarliga och vågar lita till budskapet.

För att förstå det stora i något så litet som ett "hej" när ett barn ringer upp Bris för första gången känns det viktigt för dramaturgin att vi får reda på mer om hennes livssituation och vad som står på spel. Jag har därför utökat manuset så att ett laddat vardagsögonblick får utgöra startskottet på vår historia.

"manus"

En 10-årig flicka kommer gående genom en lägenhetskorrridor med knogen skrapandes mot väggen. Hon lutar sig uppgivet mot dörrkarmen till ett sovrum. Någon skriker på någon annan där innanför.

En naken nyduschat kvinna sitter på sängkanten och tittar till ett spädbarn. Det som hade kunnat vara ett vackert vardagsögonblick bryts av när en man utanför vårat synfält kastar en sänglampa som exploderar i tusen bitar mot väggen bredvid henne.

Vi ser flickans ögon försvinna bakom dörröppningen. Vi ligger kvar på den tomma bilden samtidigt som vi hör en häftig andhämtning och stövlar som smattrar mot marken i rask takt.

Flickan springer nu genom en utomhusmiljö. Kameran följer efter henne bakifrån i en spöklikt kontrollerad åkning. Vi ser att hon slängt på sig en jacka i all hast och att hon därunder har en sliten hemma t-shirt och pyjamasbyxor.

En tät bild i profil på hennes ansikte från ett större avstånd. Vi ser hur hon tar sig fram genom lövverket. Vinden viner och kvistar bryts. Kanske känns det nu lite mindre som att hon är på flykt och att hon är på väg någonstans.

Ett annat ögonblick. Flickan slår aggressivt med en pinne i luften. Ljudet låter som en piska.

Vi klipper till en statisk landskapsbild, där flickan avtecknad som en liten figur på avstånd tar sig nedför en skogsbacke. Vi låter det ta tid. Ljudbilden består av en vind som viner genom träden, fågelkvitter och en mansröst från ett telefonsamtal.

”Hej du har kommit till Bris, jag heter Love och är kurator här”

Närbild på flickans bakhuvud. Hon har satt sig ned någonstans och håller en mobiltelefon tryckt mot örat.

”Du är helt anonym när du ringer hit så du behöver inte vara rädd för att berätta”

Flickan tar ned handen och låter mobilen vila mot backen.

”Är du där? Jag kan vänta en stund om du behöver tänka lite först.”

Vi klipper till en närbild och låter hennes ansikte avslöja eller dölja de tankar och känslor som snurrar runt för henne i det här ögonblicket. Det mod hon hade när hon ringde samtalet verkar inte längre finnas där.

Handen med telefonen kommer plötsligt upp mot ansiktet igen. Flickan sväljer hårt:

”Hej..”

Vi klipper till en fågelperspektiv medans deras samtal fortgår.

VO: "När barn berättar finns det hopp. Att berätta är första steget mot förändring."

SUPER:

Logo + Ge fler barn möjlighet att berätta. Bli månadsgivare på bris.se

MANUS

MANUS

MANUS

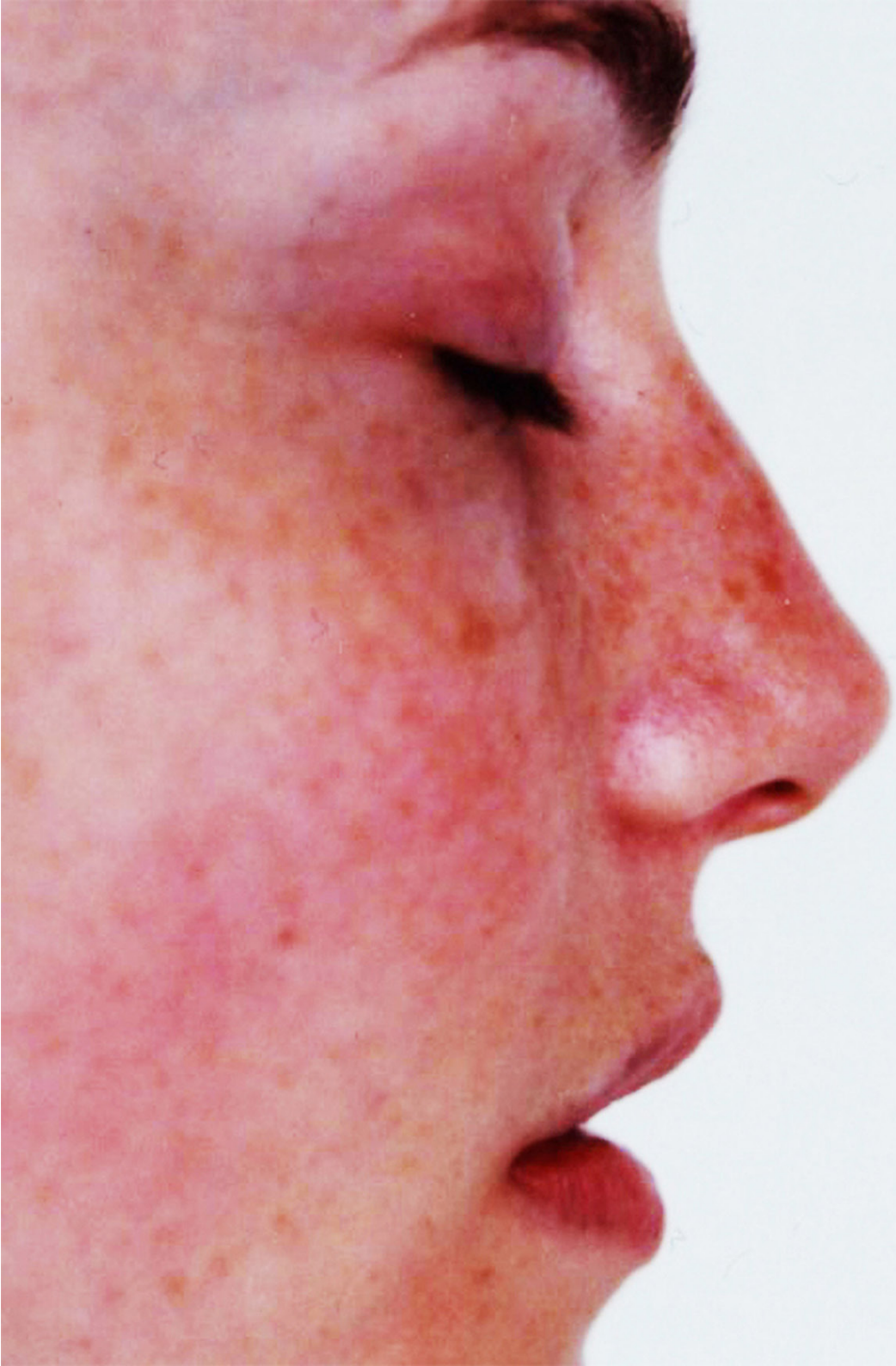

MANUS

MANUS

”karakterer”

Flickan

(10-14 År)

Det som är viktigt för vår film är hennes förmåga att uttrycka ett inre liv och känslorna som rollkaraktären bär på. En specifik personlighetstyp är inte avgörande för narrativet— vi hade alla kunnat vara i hennes sits.

Däremot letar jag efter en utmärkande personlighet och ett sätt att vara på som är distinkt och fångar vår uppmärksamhet. Tiden vi spenderar med huvudpersonen är kort och vi behöver någon med en utstrålning utöver det vanliga. En flicka som hör hemma mer naturligt i en långfilm av Harmony Korine eller Bröderna Dardenne än en typisk reklamkampanj.

Som jag tänkt mig bakgrundshistorien för vår huvudperson är mamman i filmen inte hennes biologiska förälder. Det är däremot pappan med de våldsamma tendenserna. Det har varit illa ställt hemma sedan länge men nu med ett spädbarnet med i bilden och den krävande livssituation som detta innebär är alla stressade och de tendenser som funnits där tidigare har ställts på sin spets.

Mamman

(28-35 År)

Någon som liknar det dokumentära fotografiet av Danny Lyons på en mamma tillsammans med sitt spädbarn (1977).

Pappan

(38 År)

En fysisk och intensiv man.

Spädbarn

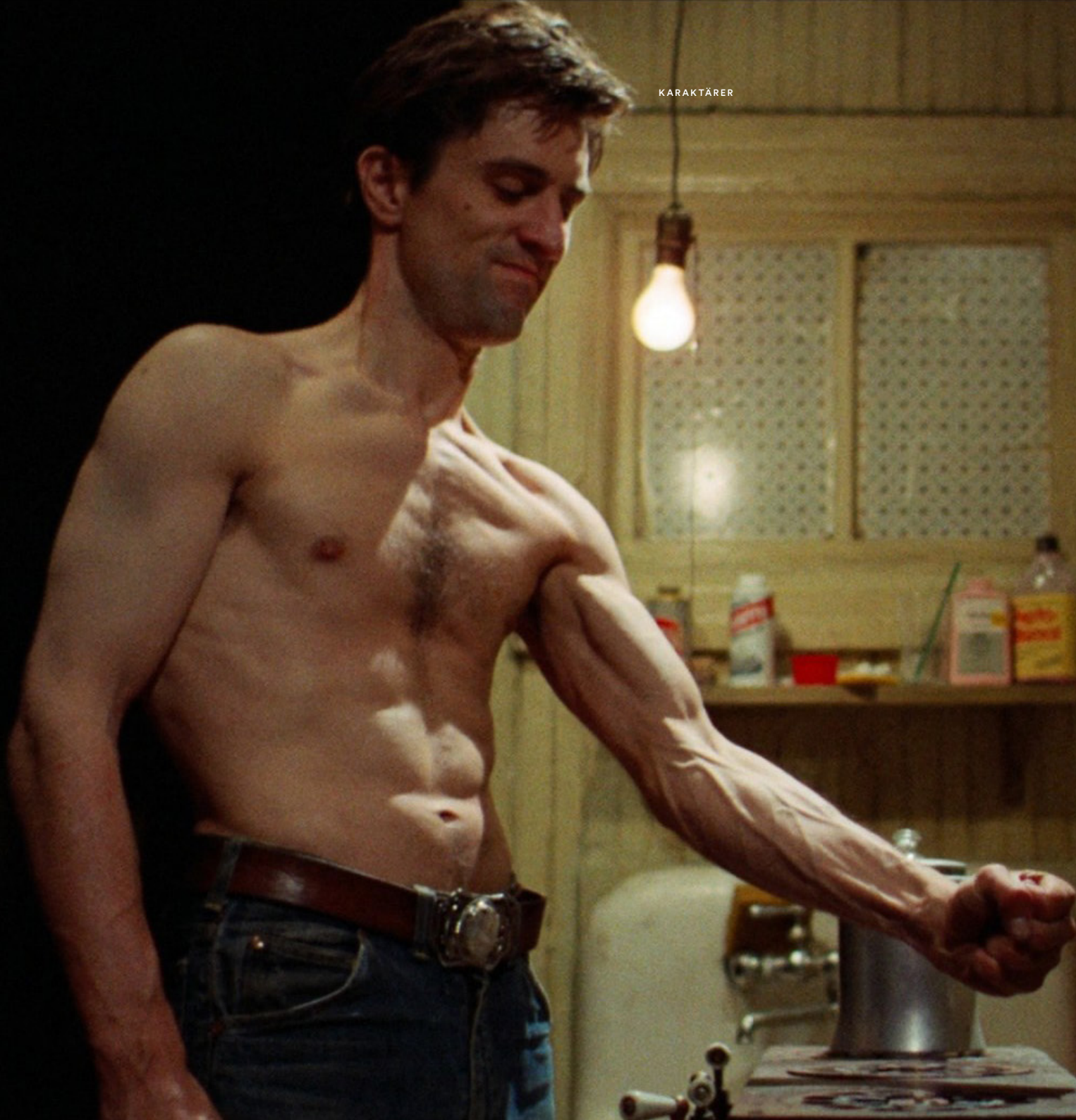
(Ett spädbarn)

KARAKTÄRER

AVIRE

KARAKTÄRER

*Miljön spelar en viktig narrativ roll . Bara en sådan sak som att flickan ringer upp
Bris från en ogästvänlig plats i naturen snarare än hemmifrån säger väldigt mycket
om var vår huvudfigur känner sig trygg. ”Realism” och ”specificitet” är två ledord
för alla steg i den kreativa processen för att vår film ska bli så trovärdig som möjligt.*

*Hemmiljön är varm och enkel med en tidlös känsla. Hellre dåtid än polerat 00-tal.
Kontrasten mellan hårda handlingar och en varmare miljö känns intressant.*

*Platsen hon satt sig på för att ringa blir något som vi får bege oss ut i verkligheten
för att hitta. Det får gärna ha en något större kvalitet och visuell skala för en
intressant slutbild.*

*Vad gäller kostym så reflekterar och förstärker klädvalet händelseförloppet.
Flickan är inte klädd för en utflykt i skogen utan har slängt på sig något i all
hast, såsom man gör när man flyr en eldsvåda.*

Vi behöver slå an en egen ton redan från första ögonblicket för att engagera våra tittare. Det är inte enbart vad som finns framför kameran som är avgörande utan lika mycket med vilken röst vi berättar det. Mitt mål med den här filmen är att hitta en ton för Bris som skiljer sig från annat i segmentet. Eftersom filmen primärt skall gå på bio och har en minimalistisk historia känns det passande med ett långfilmstempo än något mer snabbt och klippigt.

Vår estetik blir en lek med närhet och avstånd till både karaktären och det som händer. Vi lämnar utrymme åt tittaren att fylla i sista pusselbiten. Detta gäller även ljudbilden där jag tänker mig att vi experimenterar med att höra ljud på nära håll fastän vi är långt borta eller att vi använder oss av en tidsförskjutning där vi hör ljudet från en sekvens redan innan vi ser den.

Bildmässigt så kommer vi att vara väldigt kontrollerade och antingen använda oss av åkningar eller stativ. Det finns en konvention av att använda handkamera och att låta den vara vild i ett sådant här berättande. Men jag tycker det passar vår raka tonalitet bättre att gå åt andra hållet.

Jag tror att ett musikstycke som kommer och går mer som ett abstrakt ljudlandskap kan bli intressant. Flickans ”Hej” utgör en brytpunkt och jag vill se hur det blir i klippningen om det följs av en förlösande tystand, eller tvärtom. En kompositör vid namn Mica Levi som ligger bakom filmer som ”Jackie” och ”Under The Skin” är inspirerande i sitt sätt utforskande av filmmusik som får tittaren att känna berättelsen utan att falla tillbaka på konventionella grepp. Hon har en fin förmåga att kunna vara både väldigt ljuv och hård i tonen.

tack!

BRIS

IGOR ZIMMERMANN